Mit gamle klaver September 2006

En dag i sommer havde vi besøg af vores barnebarn Amanda, lige fyldt otte år – følgende samtale fandt sted:
”Bedstemor kan du spille”???
”NEJ”!!
”Hvorfor har du så et klaver” ??
”Ja, Amanda, det er en længere historie, men bedstemor har arvet klaveret”!
”Nå - kan du så finde **d** og **a** noderne på dit klaver, for jeg er begyndt at gå til musik i skolen, og der lærer jeg at spille klaver – men vi har bogstaverne skrevet på tangenterne, men her kan jeg ikke se hvor de er”
Jo .. jeg vidste godt hvor de er på klaveret – og viste hende det – hun havde lært en lille melodi, og der skulle hun begynde med de to toner.
”Når du ved hvad tonerne hedder, må du da have lært noget” sagde hun så.
”Ja, lige efter at jeg havde arvet klaveret gik jeg til undervisning, men bedstemor var en dårlig elev, for hun gad ikke øve .. hun syntes ikke hun havde tid, og det skal man altså have, hvis man skal blive dygtig til at spille. Derfor holdt jeg op efter nogle måneders undervisning.
”Arve – hvad er det for noget bedstemor”??
”Ser du, Amanda … det gamle klaver har min faster i Århus haft – hun var spillelærerinde for piger og drenge, der for tres – halvfjerds år siden ikke fik klaverundervisning i skolen, men gik til en spillelærer (inde), hvor forældrene så måtte betale for det”.
”Faster som vi kalde hende, var ikke min faster, men min mors faster – og det med at arve, er for det meste en ting man får … og tit er det ældre familiemedlemmer der giver sine børn eller børnebørn noget. Men min mor, altså din oldemor døde i en ung alder, så derfor blev det mig der skulle arve klaveret, som hun ellers skulle have haft.
(Amanda satte nogle tanker i gang hos mig. Mit gamle klaver var jo det faster havde haft som levebrød! Jeg spurgte engang min mor, hvorfor faster ingen mand havde. Mor svarede, at det hun vidste, var, at ham som faster gerne ville have haft, ikke var god nok til hende – efter hendes fars mening. Stabssergent H.P. Rasmussen var tjenestegørende ved Langelandsgades kaserne i Århus og hans datter skulle jo helst have en mand med flere vinkler på ærmet – jeg ved det ikke - , men hun blev aldrig gift, og levede hos sine forældre og passede dem, til de gik bort, samtidigt med at hun var spillelærerinde.

På dette klaver har hun nu nok spillet glade melodier, vemodige toner, måske protestsange … nej… det gjorde man vist ikke så langt tilbage, man fandt sig i hvad ”fatter sagde”!, Men tænk hvis klaveret kunne fortælle !!!
Som nogen måske kan huske tilbage for knap fyrre år siden, var hun på besøg her i Outrup hos os, og døde her, det var hårdt og vi stod også lidt famlende med det hele, men med god hjælp fra sygeplejerske frk. Uhre og kordegn J. Christensen, Skyhede, blev det hele ordnet på bedste måde. Faster skulle jo hjem til Århus og i forældrenes gravsted.
Bagefter kunne vi nok se, at der var mening med det. Var hun sovet ind i sin lejlighed i Århus, var der måske gået flere dage inden underboen havde undret sig over at hun ikke hørte eller så hende).
Ovenstående i parentes fortalte jeg ikke Amanda…. Når hun bliver lidt ældre kan hun selv læse det!
Mit gamle klaver står her i stuen, og tænk… det er noget af min slægtshistorie på min mors side. Klaveret har været i familiens eje i over hundrede år, og hvor gammelt det har været, da faster fik det, ved jeg ikke.
Men hvem skal arve klaveret efter mig? Skal det være Amanda, det vil jo være hendes tipoldefars søsters klaver, eller skal det ældste barnebarn – hvem ved.

Måske kan Amanda lære bedstemor at spille klaver, så vi kan komme længere end de to første linjer af ”Mester Jakob”

NB: På klaveret står ”Dansk Pianofortefabrik Hobro
Andersen & Co ”

Men desværre ingen årstal!